

Het is alweer zo'n dertien jaar geleden dat ik voor het eerst op steelhead ging vissen in British Columbia. Zoals bij vliegvisstrips vaak het geval is zorgden de voorbereidingen voor veel voorpret. Het uitzoeken van vluchten, huurauto's, plaatsen om te overnachten, het kiezen van de rivieren om te bevissen en het uitzoeken hoe het met vergunningen geregeld is, kostte hele avonden en zorgde voor veel plezier vooraf. Om nog maar te zwijgen over alle materiaalkennis die vergaard moest worden.

Voor het vissen op rivieren van soms meer dan honderd meter breed moest een dubbelhandige hengel aangeschaft worden. Daarop paste uiteraard geen standaard reel. Bovendien moest er een spey-vliegenlijn aan te pas komen. Het liefst met interchangeable tips. Allemaal spullen die ik bij de visserij, die ik tot dan toe had beoefend, nooit nodig had gehad en waar ik me nu in moest gaan verdiepen. Superleuk natuurlijk! Dan de vliegen nog. Welke patronen gebruik je voor steelhead in de Indian Summer in British Columbia? En op welke haken moeten die het liefst gebonden worden?

Geluk aan de Bulkley

TEKST HANS BOCK ILLUSTRATIES AD SWIER

Gaandeweg werden keuzes gemaakt. Zo koos ik voor een do-it-yourself aanpak. Geen lodges en gidsen, maar zelf proberen een steelhead te 'überlisten', zoals onze Oosterburen dat zo treffend uitdrukken. Het liefst zou ik met een tent in het wild kamperen. Omdat mijn wederheft mij verzekerde in dat geval gedurende mijn hele trip geen oog dicht te zullen doen, liet ik dat plan varen. Een mooie tussenoplossing werd gevonden in het huren van een oude gebruikte Chrysler Voyager, waar de verhuurder voor mij de achterbank uit zou halen. Op die manier paste mijn luchtbedje er precies in de lengte in en zouden de grizzly's het een stuk lastiger hebben om mij 's nachts op te peuzelen. Want dat doen grizzlyberen nu eenmaal. Althans, volgens mijn liefhebbende vrouwtje. Via internet en de hulp van bekende en ervaren vliegvisser viel de materialenpuzzel ook stukje bij beetje in elkaar. Een dubbelhandige 12 voets speyhengel werd aangeschaft, evenals een prachtige Hart I steelhead reel, uiteraard van Ari 't Hart. Uren heb ik met dat reeltje zitten spelen. Draaien en luisteren naar dat heerlijke ratelgeluid. Met mijn linkerhand

pakte ik de backing, trok deze van de reel, terwijl ik met mijn rechterwijsvinger aan de schijf van de slip draaide en de weerstand traploos voelde oplopen. Als ik zo anderhalve meter van de reel getrokken had, spoelde ik de lijn weer op en genoot weer van de ratel.

INDIAAN OP OORLOGSPAD

Vele uren bracht ik ook door achter de vise. Op Partridge haken werden voornamelijk zwarte en donkerpaarse marabouvliegen gebonden. Ook met de vliegen werd gespeeld. Ik prikte ze in de huid van mijn duim en wijsvinger om nog eens te voelen hoe geweldig scherp de haken waren en menig vlieg werd tussen mijn lippen door gehaald en bevochtigd om te zien wat er in natte vorm van overbleef. Op het einde van een avondje binden leek ik vanwege mijn paars-zwarte vingers en mondhoeken veel op een indiaan op oorlogspad.

Een van de laatste zaken die in de voorbereiding moest gebeuren was het opspoelen van de lijn op de reel. Het werd al snel duidelijk dat het basisgedeelte met een tip eraan niet op de reel paste. De oplossing was simpel; er moest backing vanaf. Omdat zo'n steelhead er makkelijk, in mijn fantasie, 200 meter tussenuit zou scheuren, was er veel te veel backing opgespoeld. Zelfs na een tweede en derde poging lukte het niet om de lijn op de reel te krijgen. Het steeds maar volledig van de reel verwijderen van de hele vliegenlijn met bijbehorende tip, het inkorten van de backing en het vervolgens weer knopen van de vliegenlijn aan de backing was een heel gedoe. Ik vond het bovendien niet leuk, omdat elke verwijderde meter backing als een verlies voelde. Bij de vierde poging werd de vliegenlijn met een ouwe-wijvenknoop even provisorisch aan de backing vastgemaakt en werd het hele systeem weer opgespoeld; het paste! De reel werd in een lederen tasje gestopt en de drijvende tip, waarmee gepast was, ging in het mapje bij de andere tips. Ik was er klaar voor!

Na een prettige vlucht en een lange autorit vanuit Vancouver, kwam ik aan in Telkwa. Ik kampeerde met de Chrysler bij een Indiaans echtpaar aan de oever van de Bulkley. De rivier was adembenemend. Honderd meter breed, zeer gevarieerd en in een fantastische omgeving. De bomen toonden hun herfstkleurenpracht; oranje, rood, bruin, geel en groen. Het leek wel vuurwerk tegen de berghellingen. Gezien de berichten in de weken voorafgaand aan mijn aankomst zouden de omstandigheden perfect moeten zijn. Het had namelijk vanaf de seizoensopening zowat continu hard geregend. De rivieren waren bruin geweest en er was nauwelijks gevestig. De opgetrokken vissen hadden dus nog geen vlieg gezien. Een paar dagen voor mijn aankomst was het regenen gestopt en waren de rivieren helder geworden en naar hun normale peil gezakt. Ik hoefde ze nu alleen nog maar te vangen!

KLAAR EN VOLDAAN

De volgende dag was het zover. Ik stond opgetuigd in mijn waadpak en vol goede moed aan de oever van de Bulkley. Nu begon het echte 'werk'. Precies zoals het mij verteld was en zoals ik in de internetfilmpjes had gezien, wierp ik 'quarter downstream', hield ik de lijn in een lusje tussen mijn werphand en de reel en volgde ik de lijn met de top van mijn hengel in zijn drift naar de kant van de rivier. Na elke drift een stapje verder stroomafwaarts. Op en top geconcentreerd en volledig afgesloten van de buitenwereld, volgde ik de baan van mijn dikke gele, drijvende lijn over het water. Het moet ongeveer een half uur geduurd hebben, toen het gebeurde. In een fractie van een seconde was daar een heftige ruk aan mijn lijn. De lus tussen vingers en reel was verdwenen, de hengel al opgetild en de vis gehaakt voordat ik me überhaupt realiseerde dat ik

een vis gehaakt had. Gevoelens van ongeloof, blijdschap, opwinding en spanning gierden door mijn lijf, met een zondvloed van adrenaline tot gevolg. Mijn hart bonkte in mijn keel! Hoezeer men mij ook op het hart had gedrukt dat het een taaie visserij kon zijn met dagen zonder aanbeet; ik had er een aan! Als in een roes liep ik stroomafwaarts achter de vis aan, de hengel hoog en zenuwachtig aan de slip frutselend. Na een heerlijk gevecht van enige minuten zag ik de vis voor het eerst in het heldere water voor me. Wat een onvergetelijk beeld was dat. Een paars met zilveren gloed, die brede bruine rug en wat een lengte! Toen de vis op zijn flank keerde en ik hem kon beachen, voelde ik een enorme ontlading. Mijn hart probeerde weer in een normaal ritme te komen en de adrenalinepomp kwam tot stilstand. Na het terugzetten van de vis keek ik om me heen. Niemand te zien. De rivier stroomde onveranderd, de bomen ruisten in hun fraaie bladerdek en een vogel cirkelde in de lucht. Alsof er niets was gebeurd. Wat nu? Ik was volledig voldaan; na alle voorbereidingen deze kroon op het werk. Het voelde alsof het 'klaar' was. Na een kwartiertje nagenietend in de kant gezeten te hebben, besloot ik om verder te vissen. Daar was het uiteindelijk allemaal om begonnen, nietwaar? Ik probeerde een 'stoute' gedachte te verbannen. Ik had de hele dag nog voor me. Ik zou er toch niet nog één... Nee, niet aan denken. Het zou te hebberig zijn om nu meer te willen.

Op de plaats waar ik de vis had geland, stapte ik weer het water in, mijn gele lijn 45 graden stroomafwaarts sturend. De focus was weer honderd procent. Het was alsof het rivierwater dat onder mijn hengel doorstroomde mij in een soort trance bracht. 'The river got me hypnotized'. Op dezelfde abrupte manier werd ik even later weer wakker geschud. Een tweede steelhead had de zwarte marabouvlieg gepakt en spurtte stroomafwaarts. Ook deze vis wist ik te landen. De opwinding en de dankbaarheid waren er niet minder om. Wat een fantastisch begin. Nu eens niet de pech van een week te laat of te vroeg, maar precies op het goede moment op de goede plek. Volgens hetzelfde stramen volgde er nog een derde steelhead: hengel liften, meerennen, drillen, beachen en terugzetten. Bij de vierde vis ging het echter anders! Na het liften van de hengel nam de vis, net als zijn voorgangers, een run stroomafwaarts. Dit keer was er echter geen meehollen aan. Als een raket stootte de vis schuin stroomafwaarts van me vandaan. Ik hoorde getik door de ogen van de 12-voeter. De oranje backing liep als een streep door de hengel de Bulkley in. Op hetzelfde moment dat ik me realiseerde dat ik die oude-wijven-knoop nooit meer opnieuw gemaakt had, viel de spanning van de lijn... Los? Er bungelde alleen nog wat oranje micro backing uit mijn topoog. Volkomen ontgoocheld realiseerde ik me dat de provisorisch gelegde knoop tussen de vliegenlijn en de backing het begeven had. Ergens in de Bulkley zwom nu een dikke steelhead met een zwarte marabouvlieg in zijn bek, met daaraan vast een 12-voets leader met nylon tip, een 15 voet interchangeable drijvende tip en een volledige drijvende basislijn. Ik ben er even bij gaan zitten en kon er uiteindelijk de humor wel van inzien. Nog een geluk dat het niet meteen bij de eerste vis was gebeurd. En wat raar dat het drie vissen lang goed gegaan was. Ik vond het genoeg emotie voor één dag en liep terug naar de camping.

GRAS VAN DE BUREN

De volgende dagen viste ik met een normale aftma 10 lijn en ving ik nog steeds behoorlijk wat steelheads. Het werpen was een stuk minder fijn, maar het ging. Voordat ik de Kispiox, de Copper en de Clore zou gaan bevissen, wilde ik nog proberen om met mijn meegebrachte bellyboot naar de overkant van de Bulkley te peddelen. Aan de kant van de camping was het soms behoorlijk druk met vissers, terwijl ik aan de overkant zelden

iemand zag vissen. Een enkele keer legde er een driftboot aan. En ja; het gras is natuurlijk altijd groener aan de andere kant van de rivier! De vriendelijke Indiaanse gastheer van de camping schoot in de lach toen ik mijn plan aan hem voorlegde. Veel zei hij er niet over, alleen dat ik hem in moest seinen als ik de oversteek zou wagen; dan kon hij de krant erbij halen. Zijn opmerking stelde me niet erg gerust. De man woonde aan de Bulkley en kende de rivier als zijn broekzak. Toch moest het volgens mij wel te doen zijn. Ik begreep ook wel dat ik niet in een rechte lijn naar de overkant zou kunnen peddelen. Maar wat kon er fout gaan? Er zaten geen extreme versnellingen in het stuk en geen enkele waterval. Bovendien kende de campingeigenaar natuurlijk niet de mogelijkheden van een bellyboot. Ik besloot om het erop te wagen. Enigszins gespannen stak ik van wal en begon meteen vanaf de eerste meter flink te peddelen. Het leek prima te gaan. Midden in de rivier merkte ik de kracht van de rivier; ik kreeg de stroom vol op mijn boot en een rechte lijn aanhouden was uitgesloten. Op ongeveer 40 meter leek de overkant zo dichtbij, maar mijn benen waren inmiddels behoorlijk verzuurd. Het laatste stuk ging erg lastig en duurde voor mijn gevoel een eeuwigheid. Het was voor mij wel duidelijk dat het bij één oversteek zou blijven. Uiteindelijk kwam ik moe, opgelucht maar voldaan, een flink eind stroomafwaarts aan de overkant. Ik legde de bellyboot met flippers een eindje van de kant en begon te vissen. Na een uurtje dwaalde mijn gedachten wat af: vreemd dat ik hier geen enkele aanbeet krijg, zou de andere kant dan drukker zijn omdat het daar beter vissen is; misschien een betere bodemstructuur met meer stenen, zodat de vissen er kunnen rusten? Omdat er over een flinke afstand behoorlijk wat boomstronken in de kant lagen, reelde ik mijn lijn binnen. Terwijl ik langs het dode hout liep, viel mijn oog op een vreemde gele sliert die tussen de boomstammen in het water op en neer zwierde. Ik stond aan de grond genageld toen ik me realiseerde dat het geen rare sliert wier was, maar mijn eigen vliegenlijn, waarvan ik een aantal dagen geleden onvrijwillig afscheid had genomen! Met enige moeite kon ik de hele lijn, inclusief drijvende tip, leader en vlieg tussen de boomstammen en uit het water vandaan halen. De lijn had wat lichtgroene aanslag, maar was verder nog in prima staat! Het terugpeddelen ging zonder problemen en de rest van de trip heb ik weer met de speylijn gevestigd. Ik zal nooit precies weten hoelang het heeft geduurd en hoe de vis precies de vlieg kwijt is geraakt. Het vissen zonder weerhaak zal echter flink geholpen hebben.

